

Pošt'ácká pohádka

Všude samá cedule, na níž se píše, jak se správně chovat, mnoho připomínek a dalších lejster. Takhle vypadá poštovní úřad. A na jednom z poštovních úřadů pracoval i pan Kolbaba. Byl to pán, jehož hlava byla tak kulatá, že připomínala fotbalový míč a také ji ani nepokrývalo příliš mnoho vlasů. Naopak postavu měl shodnou s mnoha ostatními a tato ničím nevynikala.

Byl už večer a slunce se začínalo schovávat za obzor. Všichni poštovní panáčci se již chystali k odchodu z práce za svými milovanými rodinami. Avšak pana Kolbabu přemohla náhlá únava a vcukuletu usnul. Však toho dnes také mnoho udělal. Nejdříve svá psaníčka pečlivě roztrídil a následně je roznesl po celém městečku. Měl v nohou již několik kilometrů.

Pana Kolbabu ze spánku, bylo to uprostřed noci, vyrušily podivné zvuky. Bylo to chichotání či překřikování se. Když se pan Kolbaba vydal zjistit, kdo za těmito zvuky stojí, nestačil se divit. V jednom ze šuplíků spatřil šest malých skřítků, jak hrají karty s nedoručenými dopisy.

„Co to vyvádíte? Číst cizí dopisy se přece nesmí! Porušujete tak listovní tajemství!“ Rozkřičel se pan Kolbaba přes celý poštovní úřad. „Ale my dopisy neotevíráme. Umíme číst i skrze obálku. Proto víme, že třeba v tomto dopise píše nějaký Pepík své milé, že by si ji rád vzal za ženu. Avšak zapomněl na obálku uvést, komu psaní patří,“ rozpovídal se jeden ze skřítků.

Pan Kolbaba zesmutněl a prohlásil, že se musí ihned vydat na cestu. Rozhodl se najít to správné děvče a dopis jí předat.

Na svém kole procestoval již téměř celou zemi, ale po Pepíkově milé dívce jako by se slehla zem. „Jéééde, jéééde poštovní panáček. Jéééde,

jéééde poštovní pán,“ ozývalo se v ulicích měst a vesnic, když pan Kolbaba dorazil.

Jednou zaslechl, jak v jednom okně zpívá děvče. Její hlas ho velmi zaujal a co víc? Zpívala o Pepíkovi. Jakmile ji pan Kolbaba oslovil, sdělila mu své trápení. Pan Kolbaba jí předal psaní a počkal, až napíše odpověď, aby ji mohl ihned doručit Pepíkovi.

Pepík byl velmi šťastný, když za ním pan Kolbaba přišel s psaním od jeho milé! A jak to celé dopadlo? Pan Kolbaba mu sdělil adresu, kde jeho milou našel a Pepík vyrazil. Svatba byla veliká. Nesměli na ní chybět poštovní skřítkci a především pan Kolbaba. A pokud neumřeli, tak spokojeně žijí až dodnes.

